Ч. 215. Неділя 10 жовтня (27 вересня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа скликаня парляменту а ческий сойм. — Положене на Угорщині.

Нема вже здаєсь сумніву, що палата послів буде скликана в другій половині сего місяця. З Відня доносять, що завтра в неділю має бути оголошене офіцияльне скликане Ради державної на день 20 с. м. Як зачувати, бар. Бінерт має відкликнути ся до палати взиваючи еї, щоби взяла ся до спокійної праці. Чи однак до того прийде, о тім можна сумнївати ся. Загальні вигляди що до роботящости парляменту суть дуже песимістичні. Перші Чехи не схотять тихо сидіти і будуть певно робити обструкцию зі взгляду на то, що Нїмці не хотіли безвглядно відступити від обструкциї в ческім соймі, котрий по всій імовірности буде тепер відрочений. В справі сїй доносять з Праги:

Німецкий міністер-земляк др. Штайнер виїхав оногди до Відня, щоби зложити президентови міністрів бар. Бінертови звіт о своїх конференциях з проводирями нїмецких партий в Празї. О вислідї тих конференций повідомлено також намістника і маршалка краєвого. Доси рада міністрів не наміряє розпочинати нові переговори і здогадують ся, що правительство переконане о тім, що нові переговори не доведуть до порозуміня а внаслїдок того ческий сойм вже нинї, в суботу, буде відрочений.

Так само або й ще більше невідрадне єсть положене на Угорщині, де т. зв. независимці, партия Кошута загнали ся зі своїми жаданями супротив правительства і корони так, що як то кажуть „нї в кут, нї в двері“. Добре обзнакомлений з полїтичними відносинами на Угорщинї полїтик, так висказує ся про теперішну кризу в часописи „Magyar Orszag“: Король не бажає удержаня коаліциї, котра не додержала умови з 1906 р., заключеної з короною. Але мимо того положене єсть вельми трудне. Независимцї могли би дійти до керми, коли би зрекли ся своїх кардинальних домагань: самостійного банку і народогосподарскої независимости, однак они при тім стоять уперто. Треба отже числити ся з можливостию переходового кабінету, котрий буде кермувати державою, поки независимцї не погодять ся з Короною. Король заявив вправдї, що не думає про неконституцийну управу, але треба на се приготовити ся, що появить ся на якийсь час правительство, котре не буде мати підпори в палатї послів. Се правительство буде намагати ся, перевести зединене сторонництв на основі угоди з 1867 р.

З деяких проявів можна здогадувати ся, що як Коронї самій так і еї дорадникам з Передлитавщини розходить ся тепер найбільше о то, щоби зломити опір Кошута і єго партиї. Кошут будучи у Відни, предкладав, кажуть, Коронї, що полагодив би кризу, але під услівєм, що єму позволено би утворити кабінет з самих членів своєї партиї. Корона на то не згодила ся і Кушут вернув з нічим. Тепер же, як зачувати, лагодить ся на Угорщинї якась акция против Кошута. Наперед висуває ся дотеперішний президент палати послів Юшт. Ві второк по засїданю палати послів відбула ся нарада прихильників Юшта, про котру Pester Lloyd між иншим звіщає, що на тій нарадї ухвалено дальше скликувати віча в справі домаганя самостійного банку. Деякі посли висловили там погляд, що Корона бажає відрочити залагоджене кризи до кінця року, щоби теперішний кабінет, котрий подав ся до димісиї, але еї не одержав, вступив в становище ex lex, а тим способом було би улекшене іменоване переходового міністерства. Численні посли висловили на тій нарадї погляд, що на Кошута не можна вже покладати надій, та що й виборцї по краю з кождим днем відвертають ся від независимців. Інші посли домагали ся,

---

47)

Образки з подорожи по Америцї.

Після Т. Келїнґа, дра Лямпрехта, Урбана і др. зладив К. Вербенко.

(Дальше).

14.

Єльостон-парк, єго положене і єго істория. — На порозї країни чудес. — Перший ґейзір. — Найважнїйші ґейзіри. — Загадочність ґейзірів. — На дїлї вод. — Озеро Єльостон. — Великий єльостоньский каньон. — Ревуча гора. — Манот Гот Спрінґс. — Заслона спадає. — Поворот в свояси.

Бувало малим любив я слухати казки, а тоді переносив ся в своїй уяві в зачарований сьвіт, в сьвіт повен чудес. Тепер же знаю, що єсть і кусник землї, де таки в дійстности зберігає ся зачарований сьвіт, якого красшого і дивнїйшого не годна придумати ніяка казка. Той кусник землї лежить в самім серци Скалистих гір і називає ся від ріки, яка тягне ся вздовж него синьою смугою, парком Єльостон (Yellowston-Park).

Одного довгого дня, коли я через безконечну пустиню вертав з гір Каскадів назад в Скалисті гори, мав я досить часу при помочи книжок і мап познакомити ся теоретично з сею послїдною цїлию моєї американьскої подорожі. Я видїв, що она лежить в найдикшій і найсамотнїйшій части гір, може на найвисшій і на найнеприступнїйшій з тих високорівень на Скалистих горах, які тут називають „парками“, хоч се слово викликує зовсім инше понятє. Сусїдні Індияни назвали сю високорівню „кришею сьвіта“ і она лежить через девять місяців в роцї засипана снїгом, так, що туристи можуть заходити сюди лиш підчас короткого лїта від половини червня до половини вересня.

І справдї мов би з якої криші спливають тут ріки на боки: Мадісон і Єльостон пливуть до Міссурі, а з нею до Атлянтийского океана, а Снек (Snake) до Колюбії та до Тихого океана. Високі гори відділяють еї мов вали від цїлого сьвіта: на сподї, звідки грозять найбільше своїм напором білі, захланні на землю, тягне ся каблуком головне пасмо Скалистих гір і творить довкола високорівні охоронний вал високий на 3.700 метрів, званий Абсерока-Рендж (Absaroka Range), а від заходу тягне ся майже так само високий каблук, котрий в своїй північній части називає ся Ґаллятін Рендж, а в полудневій Тетон-Рендж.

Там, де оба тоті каблуки сходять ся на півночи, зробила собі отвір ріка Єльостон, а на полудни знов ріка Снек, підчас коли межи обома частями західного каблука сполучають ся з собою ріки Файрголь (Firehole) і Ґіббон і яко ріка Медісон спливають в вижини. Охорона, якої уділяють оба тоті гірскі вали, єсть так успішна, що доси ще нема від сходу ніякої дороги до парку, навіть державної, так, що цікаві подорожні можуть заходити сюди лиш тими отворами від півночи і заходу, які тут поробили ріки. Впрочім крім рік знаходять ся тут ще й озера, з котрих найбільше, озеро Єльостон, положене у висотї 2350 метрів, належить до найвисше положених озер на земли і займає 363 квадр. кільом. простору, отже єсть так велике як озеро Ґарда.

Отже коли сї сторони так заслонені від цїлого сьвіта гірскими валами, то й не дивота, що їх з цїлого простору Сполучених Держав аж найпізнїйше відкрито. З початком минувшого столїтя два американьскі подорожні, Люїс і Клярк зайшли були аж в ті сторони, де ріка Єльостон впадає до Міссурі, і дали знати про ту ріку і еї назву. А назву тій ріцї надали француцкі трапери (мисливі) з тих сторін, котрі називали еї Рошжон (жовта скала) і очевидно сю назву переймили від Індиян та переклали еї на свою мову. Видко з того, що Індияни знали горішну часть тої ріки з еї руслом в жовтім каміню, отже й знали самітну високорівню. Але там они не проживали і про еї чудеса не знали нічого, бо коли пізнїйше парк той відкрито, то в єго долинах знайдено лиш найслабше і в найбільшій погордї живуче індияньске племя Шіпітрів.

Перший з білих, що зайшов був на ту високорівню і пізнав еї докладнїйше, був якийсь Джон Кольтер з міста Ст. Люїс, котрий ходив в ті сторони на бобри. Вибравшись в 1807 р. на лови, перейшов він був через Скалисті

щоби Кошута взяти за слово, яке він висказав, що він готов із своїм сторонництвом перейти в опозицию. Колиб протягом тижня не рішила ся справа кризи, тоді належало би або при розправі над звітом банкової комісиї або иншою дорогою витворити в соймі таке положене, котре би приневолило покликати зараз такий кабінет, який би міг підписати королївский декрет що-до розвязаня палати послів.

„Pesti Hirlap“ доказує, що теперішні обставини напирають скорим кроком до залагодженя кризи. Кошутови не удало ся переконати Монарха о успішности своїх плянів а навіть можна бути певним того, що Монарх не повірить державної керми анї міністерству зложеному з самих независимців, анї такому, котре би мало знамя независимости. Християньским суспільникам австрийским удало ся переконати Монарха, що то суперечило би інтересам династиї.

Здає ся однак, що тут ділали ще инші впливові чинники, котрі спонукали Монарха не дати волї Кошутови і его партиї. Як доказує „N. fr. Presse“, насліднок престола мав предложити Цїсареви мемориял в справі залагодженя кризи при помочи Кошута і висказав ся в нім против того. Наслїдник престола предвиджує, що коли би Кошут і его партия дійшли до власти а прийшло би до зміни престола, то кошутівский кабінет зажадав би, що би новий король угорский заприсяг повний розділ економічний і войсковий Угорщини від Австриї або правительство угорске проголосило би при помочи парляменту унію персональну.

Новинки.

Львів, дня 9 жовтня 1909.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу надав концапістови прокураториї скарбу др. Юл. Заяцови провізоричну посаду концицієнта прокураториї скарбу. — Львівский висший суд краєвий іменував канцелїста в Рожнїтові, Боруха Кернера офіциялом канцелярийним з полишенем в дотеперішнім місци службовім.

— **Надане презенти.** Ц. к. Намістництво запрезентувало о. Августина Арсенича, гр. кат. пароха в Ясенові горішнім на опорожнену гр.-кат. парохію цїсарского наданя в Пістини.

— **З зелїзниції.** З днем 10 жовтня с. р. будуть отворені пристанки: Лисиничі і Маряївка, лежачі на шляху Львів - Підгайцї поміж стациями Львів-Личаків і Винники для руху особового й пакункового. В Лисиничах продає білети будник а виїзджаючі з Маряївки купують білети в поїздї. Належитість за пакунки надані в обох пристанках оплачує ся в стациї призначеня.

† **Др. Клим. Сарнїцкий,** архімандрит, єромонах Чина сьв. Василя Великого, вислужений професор і був. ректор львівского унїверситету помер вчера у Львові в 78 р. житя а 52 сьвященьства. Похорон відбуде ся в понедїлок рано з каплиці Боімів. З покійником зійшла з сего сьвіта личність, котра свого часу грала досить визначну ролю серед руского духовеньства, а з котрою вяже ся також тісно реформа Чина сьв. В. В. в Галичинї. Покійник написав також кілька наукових діл релігійного змісту в рускій мові.

— **Вислід конкурсу на рускі драматичні твори.** Оногди зібрала ся на засїданє конкурсова комісия в справі признаня нагород надісланим на краєвий конкурс драматичним руским творам. На конкурс надійшли отсї твори: 1) „На зелїзници“, драматичні картини в 5 діях, 2) „Дитина“, драма в 5 діях; 3) „Слідами судьби“, драма в 4 діях; 4) „На перестанку“, комедия в 4 діях; 5) „О полку Ігоревім“, сценїчні картини в 7 відслонах; 6) „За батьківский млин“, драматичний твір в 5 діях; 7) „Де згода в родині“ сумна комедия в 3 діях; 8) „Нові люде“, штука в 5 діях і 9) „Вітцївство“, штука в 3 діях. На засїданю явили ся члени комісиї: пос. др. Евг. Олесницкий, член кр. Вид. Ів. Кивелюк, проф. унїв. др. Студиньский, проф. Шухевич, проф. Кокорудз і проф. Огоновский. Проводив п. Кивелюк. По дискусиї комісия узнала, що нї один з надісланих творів не відповідає условинам конкурсу і тому комісия не признала анї одної премії. Комісия рішила проте віднести ся до краєвого Видїлу, щоби безпроволочно розписав новий конкурс з піврічним речинцем.

— **Дрібні вісти.** На Знесїню під Львовом відбуде ся завтра, в недїлю о 3 год. по полудни отворене читальнї „Просьвіти“. — Др. Володимир Старосольский отворив адвокатску канцелярию у Львові при ул. Костюшка ч. 3. — В Жидачеві згоріло оногди 64 домів разом з цїлим сегорічним добутком. Шкоду обчисляють на звиш 100.000 К. — В Підгайчиках юстинових, теребовельского повіта, утопила ся в потоці 14-місячна дитина тамошного селянина Ів. Овсяка. В справі сій розведено карно-судове доходжене. — В Монте Карльо отроїв ся оногди російский інжинїр Едвард Пашкевич, літ 33, програвши цїле своє майно в тамошнім домі гри. — Княгиня Санґушкова, властителька Підгорець не призволила на вмуроване таблиці на спомин польского поета анї в підгорецкім костелї анї на домі, в котрім батько поета родив ся. — Елія Шранц позичив від Руві Сокальової, у котрої мешкав при ул. Полтви ч. 7, золотий годинник і 200 К та щез без слїду.

— **Арештоване Циганів.** З Горлиць доносять: Горлицкій жандармериї удало ся при помочи селян виелїдити і арештувати часть ватаги угорских Циганів, котрі допустили ся ряду нападу на коршми в повітах горлицкім і ясліскім. Арештовано 5 членів ватаги, в тім числї дві женщини перебрані за мужчин. — В звязи з тим стоїть очевидно слїдуюча вість, яку помістили краківскі ґазети: З Ясла доносять, що через ясліский повіт на Жмигород пішла в напрямі як на Угорщину ватага опришків, котра допустила ся по дорозі кількох нападів. Убито двох коршмарів. В околиці настав переполох, змобілізовано цїлу жандармерию. Ватага складає ся мабуть з 5 опришків.

— **Викрите злодїйскої нори.** Жандармериї на Замарстинові удало ся викрити велику нору злодійску, в котрій знайшло ся множество золотих і срібних річий, представляючих вартість богато тисячів корон. Жандарм Дворницкий набрав підозріня, що властитель дому на Замарстинові і корінного склепу у Львові при ул. Сонїчній ч. 4, Сруль Вольф Вайц, переховує у себе крадені річи. Вайц винаймає на Замарстинові цїлий дім а собі лишив лиш комірнïчку, котру замикав на два ключі, а в котрій очевидно переховував крадені річи. Один ключ був у него а другий мабуть у его спільника.

Жандарм набравши підозрінє, зробив разом з комендантом станиції Сальо ревізию в львівскім помешканю Вайца а вислід ревізиї був незвичайний. Знайдено множество срібних ложок, ножів, тац і чарок, кубків з моноґрамами і т. д. всего разом більше як 1000 штук вартости богато тисячів корон. Вайц не хотів сказати, звідки має ті річи а тутешні ювілєри припускають, що богато з тих річий походить з крадежий доконаних недавно тому в Перемишли і в Тернополи. Вайца відставлено до арешту суду карного а знайдені у него річи завезено на возах до жандармериї на Замарстинові, де пошкодовані можуть їх розпізнавати.

— **З салї судової.** Перед судом присяжних станули вчера два молоді паробчаки, 22-літний Михайло Ступницкий і его ровесник

гори і зайшов аж над ріку Ельостон в еї горішнім бігу. Коли же опісля вернув і розповідав, що видів, нїхто не хотів ему вірити; всї казали, що его оповіданя то мисливскі небилиці, а край, який він відкрив, називано з насьмішкою „Кольтеровим пеклом“.

Не лїпше повело ся и пізнїйшим трапе рам та копальникам золота. Коли же мимо того оповіданя про сей край чудес невтихали, то постановлено таки сю справу докладнїйше розслїдити і в роках 1869, 1870 і 1871 ходили туди три наукові і урядові виправи. В першім роцї ходили туди три грожани з Монтани, удільної держави на півночи від сеї високорівни. Коли відтак вернули, не хотїли усгно розповідати про то, що видїли, щоби через то не стратити довіря в кругах своїх знакомих, лиш подали опис на письмі а то дало привід до приготовленя виправи в слїдуючім роцї.

Сим разом вибрало ся через гори девятнайцять мужів під проводом ґенерала пограничної сторожі з Монтени, Генрі Вошберна (Waschburn), але коли тота громадка вернула, то настало тількож апостолів, що розносили славу ново відкритої країни по цїлій державі. А вже найревнїйший з них був поручник Дрен (Drane), котрий предложив конґресови у Вашинґтоні основний звіт із своеї подорожи. В слїдуючім роцї ходила ще чисто урядова виправа устроєна геольоґічним урядом Сполучених Держав під проводом дра Гайдена і на тім закінчила ся доба великого відкритя високорівнї.

Тепер пізнав цїлий край потребу удержаня сих сторін в ненарушимім станї а конґрес відповідаючи загальному бажаню, проголосив дня 1. марта 1872 р., що високорівня, котру тепер вже загально називано Ельостон-парком (парком жовтого каміня) єсть власностию цїлого народу. Она займає простір 100 кільом. довготи а 80 кільом. ширини і єсть більше як н пр. Геске князївство в Німеччинї. Коли пізнїйше й сусїдні гори признано за власність цїлого народу і забезпечено їм ненарушимість, то нинї нема вже обави, щоби людска рука понищила чудеса парку. Але чи не знищить їх з часом таки сама природа се инша питанє; однак поки що можуть не лиш самі Американцї, але й люди з цїлого сьвіта, котрих на то стати, оглядати сї чудеса, подивляти їх і любувати ся ними. Надзір над сим парком мають офіцири союзної армії.

Мов би утомлений котив ся наш поїзд цїлісенький день пустинями держави Ідаго, а коли ми під вечер доїзджали до Скалистих гір, котрих брунатний хребет тут на західнім боцї сторчав тут так само понуро і неприступно як на східній, де я пізнав его в Кольорадо, то душна спека здавала ся ще більшою як була перед тим. Я не мав довго спокою в спальнім ваґонї, до котрого зайшов на самотній стациї в пустини, Покателльо і рад би майже знов знайти ся в студенім Сан Франціско, котре вже тепер лежало о десять степенів дальше на полудне від мене. Але сеї ночи було на відворот як тодї, коли я виїздив із Сан Франціско на північ: робило ся щораз студенїйше, а коли я на другий день отворив вікно, то хиба не могла вже настати більша зміна. В шпарах вікна був ще пісок пустинї, але колеса котили ся по сьвіжо упавшім снїгу, на малих калабанях на сїножатах коло шляху зелїзничого видко було лїд а високі вершки Скалистих гір обведені довкола просторими сосновими лїсами, мали білі шапочки. Ми переїхали в ночи через гори Тетон-Редж а тепер їхали вздовж ріки Медісон до західних воріт парку. Можете собі подумати, як ми тепер зрана мусїли перебирати ся, коли лягли спати за лїта а встали в зимі.

Але ось ми вже й опинили ся на двірци, малім деревлянім будинку серед самотної поляни в сосновім лїсї. В кілька хвиль опісля луснули батоги і ми всї поїхали четвернями в глубину лїса. Небавком станули ми на луцї над берегом ріки Медісон і перед рядом шатер з синьо білими пасками. Всї поки що збирали ся тут коло величезної печи, що стояла під шатром устаеленим на самій серединї між прочими. До печи кидано цїлі величезні полїна. Коло сеї печи померзлі гостї робили перше знакомство з собою, щоби опісля могли спільно цїлими днями парк оглядати. Я познакомив ся борзо з моїм окруженем; тут були: родина одного різника з Чікаґо, два лїкарі з Чікаґо, сьвященик чина Єзуїтів з Чікаґо, громадка студенток з Індіянополіс і два студенти з Ню-Йорку. Ми стояли тут всї коло одної печи, пізнїйше везли нас ті самі вози, ми мешкали в тих самих шатрах і по пяти днях попращали ся знов коло тої самої печи. Тепер ми ще мало говорили з собою а студентки, скоро лиш трохи розігріли пальцї, зачали зараз розписувати картки з видами до своякїв і знакомих в Індіянополіс.

(Дальше буде).

Никола Денис з Мацошина, обжалованї о то, що побили на смерть паробка Михайла Піха. Справа представляє ся як слїдує:

В недїлю дня 13 червня с. р. забавляли ся паробки в Мацошині до пізної ночи, а коли вже в обох коршмах не хотїли їх держати, волочили ся зпід одної коршми до другої, викрикуючи та попиваючи горівку, яку їм коршмарі продавали крізь вікна своїх помешкань. Около півночи прийшло до суперечки між паробчаками Михайлом Піхом а Михайлом Ступницким. Піх вдарив Ступницкого в лице, а той хотїв зімстити ся за ту зневагу і взяв собі до помочи Дениса. Узброївшись в коли, які вирвали з плота, напали на Піха, котрий вертав вже до дому і як умовили ся, Денис звернув насамперед увагу Піха на себе, а тоді Ступницкий вдарив Піха з цїлої сили по голові, так, що той повалив ся зараз на землю. Коли сьвідки тої події привели Піха до памяти, він пішов в сторону загороди Івана Буттера, де его на другий день знайдено неживого в стодолі. Обдукция тїла показала, що Піх помер внаслїдок пукненя лобини і внутрішного проливу крови на мозок. За то потягнено обох до одвічальности. Оба оправдують ся тим, що они підчас бійки були пяні.— Розправу веде рад. Лебенштайн, обжаловує заступник прокуратора Рожанковский, а боронять Ступницкого др. Зарицкий, Дениса др. Левін.

Всячина

для науки і забави.

— Податки в давних часах. Нарікаємо нинї на податки а при тім і згадуємо на давнї лїпші часи. Правда, що загально взявши не було в давних часах таких податків як тепер, а коли й були тягаром, то бодай не для всїх так загально як нинї. Але й в давних часах могли податки не одному таки добре допечи. Просимо лиш послухати:

В 1691 р. наложило було королївске правительство у Франциї податок на капелюхи. Мало що цїлий французкий промисл капелюшничий не засвітив ся, бо нїхто не хотїв капелюхів купувати. Можна було, що правда носити перуку на голові, але і ті оподатковано в 1708 р. також. Але податок від весіль і хрестин був хиба вже найбільшою мудростию, яку уряд податковий, чи по правдї управа фінансів держави могла здобути ся. Того податку не хотїв нїхто платити; люди хрестили самі свої дїти а побирали ся лиш на основі спільної згоди. Коли же ще з тої причини вибухли в Лянґдок і Періґор розрухи, то податок сей скасовано.

Француский король Людвик XV. пробовав поліпшити фінанси держави податком старих кавалєрів і старих дївиць. Фінансист Сільвет зажадав, щоби старі молодцї і старі дївицї платили потрійне поголовне. Крім того хотїв він ще завести податок від слуги у висотї 12 до 15 талярів. Чим хто більше держав би слуг, мав би тим більший платити податок. Однак сей податок викликав таке обурене, що его небавком знесено. Справдешну ворохобию викликало в 1715 р. наложене податку на пудер (порошок взглядно муку), котрим посипувано волосе. Дальше був час, коли податок накладано також на мило.

Надзвичайну данину плачено в 1552 р. від веж церковних, в 1582 р. від простирал, в 1652 від брам, в котрі можна було возом заїжджати, в 1680 від паперу, в 1705 від публичних возів а в 1772 від книжок, які не були друковані у Франциї. Вольтер тодї сказав: Боять ся, щоби не вивожено збіжа а не привожено нових гадок. Податок на карти до гри заведено перший раз в 1581 р. в 1761 р. скасовано его, в 1701 р. знов заведено, в 1719 ще раз скасовано а в 1745 заведено на ново. Податок доходовий заведено перший раз в 1147 р. по другім хрестоноснім поході. Тодї мусїв кождий горожанин давати 5 процент від свого доходу.

В Сполучених Державах в часї домашної війни наложили були податок навіть на пера і олівцї. Шведский король Кароль XII. по битві під Полтавою завів був податок від всякої одежі, до котрої уживано шовку, від позолочуваних шпад і від коминів, а цар Петро російский завів був славний податок від борід; хто его не заплатив при входї до міста, тому острижено бороду.

Цїна збіжа у Львові.

дня 8 жовтня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові			
Пшениця	13·—	до	13·20
Жито	9·20	до	9·40
Овес	7·30	до	7·50
Ячмінь пашний	7·30	до	7·50
Ячмінь броварний	7·50	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	—·—	до	—·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	—·—	до	—·—
Конюшина біла	—·—	до	—·—
Конюшина шведска	—·—	до	—·—
Тимотка	—·—	до	—·—

Телеґрами.

Відень 9 жовтня. Перед трибуналом эдміністрацийним відбула ся розправа в наслїдок жалоби проф. Вармунда против зарядження міністерства просьвіти, котре засистувало его вправи семинарийні в лїтнім півроцї в Інсбруку.

Константинополь 9 жовтня. „Sabatt" обговорюючи з'їзд ґр. Ізвольского з Ріфаат-пашою в Ливадиї, підносить, що давна полїтика російска на Балканї потерпіла поражку. Клич протекторату російского над християнами став ся безпредметовим. Нинї треба ожидати, що з'їзд тих двох мужів державних уложить будучі відносини межи Росиєю а Туреччиною.

Загреб 9 жовтня. Землетрясенє минувшої ночи було так сильне, що дзвони церковні самі від себе зачали дзвонити.

Житомир 9 жовтня. З лїсти поміщиків, управнених до вибору посла до ради державної, вичеркнено 56 Поляків. Мимо того вибір дотеперішного посла ґр. Олїзара запевнений.

Москва 9 жовтня. Гучков, проводир октябристів заявив на передвиборчих зборах до думи, що кандидат кадетів в Петербурзї Кутлер побідив голосами Поляків і Жидів, а лїпше потерпіти поражку як побідити при помочи польских і жидівских голосів.

Загреб 9 жовтня. Вчера о 10 год. 55 м. перед полуднем було тут сильне землетрясенє. Кілька коминів завалило ся. Впрочім шкід не було. З иниих місцевостий Хорватиї і Славониї доносять також о землетрясеню.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди посиішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5^{\underline{50}}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, **12·00**, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.

З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, **$2^{\underline{05}}$**, 5·58, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.

*) Із Станиславова. *) З Коломиї

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, **2**, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, **4·50**.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.

З Вовкова: 8·07*), 1·19, 3·26*), $9^{\underline{39}}$.

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Вовкова: 7·27*), 1·01, 3·07*), $8^{\underline{21}}$.

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:

що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.

„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.

„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.

в недїлї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:

що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,

в недїлї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ $10·\underline{10}$.

Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.

З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11·\underline{15}$.

*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.

До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10·\underline{38}$.

*) до Станиславова, *) до Коломиї

До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, $11·\underline{25}$.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.

До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$*)

*) до Рави руск. (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.

До Вовкова: $5^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), 2·52.

*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.

*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович

що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.

„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.

„ 1/7 до 31/8 5·50.

в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.

від 1/6 до 30/9 12·41.

від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.

в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.

До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35

До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Крехoвецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).